U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci navrhovatelky: **E. S.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Českých Budějovicích**, se sídlem Zátkovo nábřeží 2, České Budějovice, o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 28. 3. 2018, č. j. 24 Co 442/2018 - 202,

takto:

I. Návrh **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Navrhovatelce **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši **3 000 Kč**, který jí bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Krajský soud v Českých Budějovicích (dále „krajský soud“) usnesením ze dne 28. 3. 2018, č. j. 24 Co 442/2018 - 202, potvrdil usnesení Okresního soudu v Českém Krumlově (dále také „okresní soud“) ze dne 30. 1. 2018, č. j. 4 Nc 438/2004 - 178, kterým okresní soud zastavil řízení o návrhu navrhovatelky na zastavení exekuce pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení v podobě překážky věci pravomocně rozhodnuté.

[2] Navrhovatelka dne 2. 7. 2018 doručila krajskému soudu podání adresované Nejvyššímu správnímu soudu, označené jako „Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu“ a směřující proti v záhlaví uvedenému usnesení; na toto podání navrhovatelka vylepila tři kolky v hodnotě 1 000 Kč jako soudní poplatek. V podání mimo jiné namítala, že došlo k promlčení pohledávek (dluhu na nájemném), jakož i k uplynutí prekluzivní lhůty k jejich vymáhání. Řízení vedené u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp. zn. 12 C 8/98 bylo rovněž stiženo procesní vadou, neboť navrhovatelka byla v záhlaví dvou rozhodnutí uvedena střídavě jako fyzická osoba a jako podnikající fyzická osoba. Okresní soud v Českém Krumlově proto zahájil exekuční řízení na základě vadného návrhu a vadného titulu, a proto navrhovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil mimo jiné i jeho usnesení č. j. 4 Nc 438/2004 - 178.

[3] Krajský soud podání navrhovatelky vyhodnotil jako dovolání proti v záhlaví uvedenému usnesení, a proto je postoupil okresnímu soudu k dalším procesním úkonům.

Okresní soud navrhovatelku vyzval k doplacení soudního poplatku za dovolání ve výši 1 000 Kč, ta však okresnímu soudu sdělila, že nehodlala nikdy podat dovolání, ale správní žalobu proti rozhodnutí správního orgánu (krajského soudu). Krajský soud proto věc postoupil Nejvyššímu správnímu soudu. Navrhovatelka následně Nejvyššímu správnímu soudu doručila podání, ve kterém dále namítla, že jí okresní soud doručoval písemnosti neúčinným, resp. nezákonným způsobem.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval svou pravomoc o věci rozhodovat. Podle § 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, o ochraně proti nečinnosti správního orgánu, o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, o kompetenčních žalobách, a dále ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda, ve věcech politických stran a politických hnutí nebo o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem. Nejvyšší správní soud je přitom vrcholným soudním orgánem ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví (§ 12 s. ř. s.).

[5] Navrhovatelka se dožaduje přezkumu rozhodnutí krajského a okresního soudu vydaných v občanskoprávním řízení, jakož i nápravy pochybení při doručování v rámci tohoto řízení. Řízení o pohledávkách z titulu dlužného nájemného a následný výkon rozhodnutí soudu vydaného v tomto řízení však spadají do pravomoci soudů v občanském soudním řízení (viz § 7, § 9 a § 251 a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů). Případné vady doručování v rámci občanského soudního řízení jsou pak procesními pochybeními, proti kterým je nutné se bránit v rámci těchto řízení a u těch soudů, které jsou k vedení tohoto řízení příslušné, nikoliv žalobou ve správním soudnictví.

[6] Rozhodnutí soudů vydaná v soudním řízení nejsou rozhodnutími správních orgánů v oblasti veřejné správy, a proto je vyloučeno, aby byla jako taková přezkoumávána ve správním soudnictví (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 As 95/2017 - 10, ze dne 11. 4. 2017, č. j. 4 As 72/2017 - 10, nebo ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 125/2017 - 11). Nejvyšší správní soud ani specializované senáty krajských soudů nadto nejsou věcně ani funkčně příslušné k posuzování opravných prostředků směřujících proti rozhodnutím vydaným v občanském soudním řízení, či postupu soudů v tomto řízení. Nejvyšší správní soud proto není věcně ani funkčně příslušný k vyřízení podání navrhovatelky.

[7] Vzhledem k tomu, že navrhovatelka svým podáním brojí proti rozhodnutím soudu, je toto podání opravným prostředkem, nikoliv podáním, kterým se zahajuje řízení samé. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že není na místě postupovat podle § 46 odst. 2 s. ř. s., neboť jak uvedl například v usnesení ze dne 22. 8. 2006, č. j. Na 42/2006 - 21: „*‚Žalobou' ve smyslu § 46 odst. 2 věty druhé s. ř. s. nutno rozumět toliko podání, kterým se zahajuje řízení před soudem první instance v některé z forem řízení podle občanského soudního řádu, nikoli však též opravný prostředek, který svým obsahem odpovídá některému z opravných prostředků*

upravených v občanském soudním řádu.“ (srov. obdobně usnesení ze dne 8. 9. 2011, č. j. Na 206/2011 - 5).

[8] Příslušnost soudu je jednou z podmínek řízení, která musí být dána, aby soud mohl o konkrétní věci rozhodovat. Není-li dána a nelze-li věc postoupit věcně a místně příslušnému soudu či podání odmítnout podle § 46 odst. 2 s. ř. s., musí to být důvodem k odmítnutí podání podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nedostatek podmínky řízení spočívající v tom, že ve věci musí být dána věcná a funkční příslušnost soudu, který má věc rozhodnout, je v daném případě neodstranitelný. Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů návrh podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[10] Podle § 10 odst. 3, věty poslední, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Soud proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč navrhovatelce. Lhůta k vrácení soudního poplatku a přeplatku na poplatku vyplývá z § 10a odst. 1 téhož zákona, dle kterého je-li soud povinen vrátit již zaplacený poplatek nebo přeplatek na poplatku, učiní tak ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým o vrácení rozhodl.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu